

— Добръ ся пазете, повтори жената; защото сетнѣ щѣ ся уморѣ ако быхъ останала да живѣѣ съ този суцукъ на носа ми. Вървайте мя, остави ни още едно желаніе да пожелаемъ. Оставете на мене, или ся сега Е!! хвъргамъ прѣзъ прозореца: “ Като думаше тѣзи думы, тя потърча да отвори прозореца, и мѣжтъ ѣ, който ѣ обичаше ѣ повика: „Стой! драга моя жено! допушамъ ти да искашъ, което обичашъ. — Добръ, рѣче жената, желяѣ щото суджуктъ да падне на-земъ.“ Въ ещѣтъ минутѣ суджуктъ падна, и жената, която бѣше паметна, рѣче на мѣжа си: „Вълшебницата ся подигра съ насъ, и имаше право. Може бы, ный щехме да бѣдемъ пò-злочести, ако по-станехме богати отъ колкото що сме сега. Вървай мя, мѣжо, нека нищо не жалаемъ и нека приимаме нѣщата както що е Богу угодно да ни ги праща. Нека си повечераме съ нашыя суджукъ, защото отъ желанія-та ни само той ни остава.“ мѣжтъ видѣ че жената му имаше право; тѣ повечерахъ радостно, и не ся смѣщавахъ вече за нѣщата, които имахъ намѣреніе да желяѣтъ.

ВЪЛКАНА.

Тази жена желяеше десетина дарбы; но съ сичкытѣ тѣзи тя можеше да бѣде пò-злочеста. Напримѣръ ако тя бѣше желала единъ добръ обѣдъ, щеше да ѣ трѣба да има още и добръ охотъ за да го изяде, и сетнѣ да не бы да прѣяде и да ся разболи, трѣбваше ѣ и умѣренность. Ето прочее за единъ обѣдъ три желанія.

МАРІЯ.

Ако ми бѣше свободно да желяѣ и азъ нѣщо щехъ да пожелаѣ да станѣ отведиѣжъ най-учената на свѣта.